

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **V. I. s. r. o., IČO X**
sídlem V. 4633/16a, P.
zastoupená advokátkou JUDr. Danou Cetkovskou
sídlem Komenského 23, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. KUOK 103005/2016, ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Městský úřad Hranice (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 5. 8. 2016, č. j. OSUZPD/8318/15-16 zastavil řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12. 6. 2015 o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Hranice – obytná zóna Pod Bílým kamenem – komunikace, vodovod, splašková kanalizace, dešťová kanalizace, plynovod, veřejné osvětlení, za účelem přípravy území – sítě technické a dopravní infrastruktury*“, a to podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť žalobkyně nepředložila v opakovaně prodlužované lhůtě nezbytné podklady, a to *smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene pro pozemky parc. č. X a X v k. ú. Hranice a plánovací smlouvy k realizaci splaškové a dešťové kanalizace, která není v současné době vybudována a navrhovaná stavby je na ni napojována*. V odůvodnění usnesení stavební úřad uvedl, že žádosti žalobkyně o další prodloužení lhůty k předložení předmětných dokladů do 30. 12. 2016 nevyhovuje, neboť v celkovém součtu by už byla žalobkyni poskytnutá lhůta natolik dlouhá, že by nepřiměřeně docházelo k prodlužování řízení.
2. Žalobkyně v odvolání proti usnesení stavebního úřadu podrobně popsala genezi svého dlouholetého záměru realizovat v lokalitě „Pod Bílým kamenem“ v Hranicích výstavbu cca 26 rodinných domů. Uvedla, že ačkoli město Hranice deklarovalo původně připravovanému projektu žalobkyně podporu, následně začalo klást podmínky v podobě nutnosti zpracování regulačního plánu, rekonstrukce kanalizace rozšíření vozovky a vybudování chodníku. Tyto překážky bránící výstavbě rodinných domů byly posléze odstraněny a žalobkyně pokračovala v přípravě dokumentace pro územní řízení, k němuž se jí podařilo získat souhlasná stanoviska dotčených správních orgánů i předběžný souhlas k využití dvou pozemků ve vlastnictví města Hranice. Rada města však následně na konci roku 2015 neschválila předloženou smlouvu o bezúplatném převodu práv a povinností z dosud platného stavebního povolení z roku 2002 pro stavbu Hranice – Paseky pod Bílým kamenem – dešťový a splaškový sběrač, ani smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene ve prospěch žalobkyně k pozemkům parc. č. X a X v k. ú. Hranice, a naopak vyslovila nedostatky zpracovaného regulačního plánu, nutnost jednání o snížení počtu rodinných domů, změně koncepce, popř. o etapizaci výstavby. Žalobkyně se vůči tomuto ohradila a vyzvala město Hranice k přehodnocení stanoviska. Stavební úřad proto dle žalobkyně nepostupoval v souladu se zásadami správního řízení, když řízení zastavil, ačkoli mu byl průběh jednání žalobkyně s městem Hranice znám a věděl tak, že žalobkyně není při opatřování podkladů pro územní řízení pasivní.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uvedl, že předmětné usnesení nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 s. ř., tudíž žalobkyni nic nebrání podat žádost po opatření potřebných dokladů opětovně.
4. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítala, že:
 - a) nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nebyla zastavením řízení zkrácena na svých právech. Při opětovném podání žádosti by totiž nemohla použít některé podklady, které již zajistila (byly již vyřešeny různé technické otázky včetně stanovisek správců sítí a jejich požadavků pro přípravu území pro plánovanou stavbu), čímž by jí vznikly jednak další náklady na jejich pořízení, dále jí vzniknou náklady na odborné zastoupení v řízení před stavebním úřadem a současně by došlo k časové prodlevě, neboť by bylo třeba poskytnout opětovně účastníkům řízení všechny lhůty, které již v tomto řízení proběhly;

- b) správní orgány obou stupňů argumentovaly pouze nepřiměřenou délkou řízení a žalovaný tak nezohlednil konkrétní okolnosti případu, na které žalobkyně upozorňovala v odvolání, nýbrž upřednostnil formální přístup. Správní orgány neposkytly žalobkyni dostatečný časový prostor pro možnost projednat jednotlivé změny stanoviska města Hranice a pokusit se o dosažení úspěšného dokončení jednání o uzavření potřebných smluv. Žalobkyni není známo, že by účastníci řízení nebo třetí osoby stojící mimo řízení sdělily stavebnímu úřadu, že by je doba řízení omezovala v jejich právech nebo že by tu byl jiný vážný důvod pro ukončení řízení.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že podmínky § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. pro zastavení řízení byly splněny, neboť žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které pokračování v řízení bránily, když nepřeložila listiny prokazující právo umístit stavbu na pozemcích, jejichž vlastníkem žalobkyně není ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“). Poukázala na skutečnost, že bez souhlasu vlastníka pozemku je možné vydat rozhodnutí o umístění stavby jediné za podmínky, že lze takový pozemek pro dané účely ve veřejném zájmu vyvlastnit, o což se však v posuzované věci nejedná. Stejně tak je dle žalovaného nezbytným dokladem v posuzovaném případě smlouva s příslušným vlastníkem veřejné dopravní a technické infrastruktury, resp. plánovací smlouva, neboť záměr vyžaduje vybudování nové či úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury. Za situace, kdy stavební úřad žalobkyni k předložení popsaných podkladů vyzval a ta je ve stanovených lhůtách nedoložila, nezbylo stavebnímu úřadu než řízení zastavit.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o umístění stavby bylo zahájeno podáním žádosti žalobkyně dne 12. 6. 2015. Dne 23. 6. 2015 byla žalobkyni doručena výzva stavebního úřadu dle § 86 odst. 5 ve spojení s § 45 odst. 2 s. ř. k doplnění řady podkladů, mj. *smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene pro pozemky parc. č. X a X v k. ú. Hranice a plánovací smlouvy k realizaci splaškové a dešťové kanalizace, která není v současné době vybudována a navrhovaná stavby je na ni napojována*, a to ve lhůtě do 30. 9. 2015, přičemž stavební úřad žalobkyni poučil o zastavení řízení v případě nedoložení požadovaných podkladů. Usnesením z téhož dne stavební úřad řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. přerušil do 30. 9. 2015. Dne 8. 9. 2015 žalobkyně část požadovaných podkladů doplnila a současně požádala o prodloužení lhůty k doplnění zbylých podkladů do 31. 12. 2015. Usnesením ze dne 11. 9. 2015 stavební úřad žádosti dle § 39 odst. 2 s. ř. vyhověl a současně usnesením ze dne 14. 9. 2015 opětovně dle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. přerušil řízení do úplného odstranění nedostatků podání do 31. 12. 2015. Podáním ze dne 12. 11. 2015 žalobkyně opětovně požádala o prodloužení lhůty k doložení podkladů s odůvodněním, že výše uvedené smlouvy vyžadované stavebním úřadem dosud nebyly uzavřeny. Stavební úřad usnesením ze dne 21. 1. 2016 opětovně žádosti dle § 39 odst. 2 s. ř. vyhověl a lhůtu prodloužil do 30. 6. 2016. Usnesením ze dne 29. 4. 2016 následně opětovně přerušil řízení do úplného odstranění nedostatků podání, nejpozději však od 30. 6. 2016, tentokrát však dle § 64 odst. 1 písm. e) s. ř. a § 88 stavebního zákona, přičemž v odůvodnění usnesení

uvedl, že realizace záměru je podmíněna Regulačním plánem Hranice – Pod Bílým kamenem, vydaným dne 19. 2. 2009, který je pro rozhodování v území závazný a který klade takové podmínky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že záměr výstavby obytné zóny Pod Bílým kamenem bez vybudování nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících nelze realizovat. K naplnění podmínek předmětného regulačního plánu je tak nezbytné, aby žadatelka předložila stavebnímu úřadu smlouvy ve smyslu přílohy č. 12 a 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb., uzavřené s městem Hranice. Dne 13. 6. 2016 žalobkyně opětovně požádala o prodloužení lhůty. Dne 14. 7. 2016 vyrozuměl stavební úřad žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Poté dne 5. 8. 2016 řízení zastavil s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

8. Podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
9. Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z druhů územních rozhodnutí dle § 77 písm. a) stavebního zákona, která vydává stavební úřad v územním řízení, jež je dle § 86 odst. 1 stavebního zákona řízením o žádosti. Z uvedeného vyplývá, že postup dle citovaného § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. byl stavební úřad v tomto typu řízení oprávněn za splnění uvedených podmínek uskutečnit. Současně lze však gramatickým výkladem termínu *zastaví*, užitého v návěti § 66 odst. 1 s. ř., dospět k jedinému možnému závěru o tom, že při splnění podmínek kteréhokoli z ustanovení písmen a) až h), je zastavení řízení správním orgánem obligatorní. Správní orgán, který řízení vede, tudíž nemá prostor pro jakékoli uvážení o tom, jak na procesní situaci předvídanou v § 66 odst. 1 písm. a) až h) s. ř. reagovat, nýbrž musí řízení povinně zastavit.
10. Žalobkyně ve správním řízení ani v podané žalobě nenamítala, že by podmínky dispozice aplikované právní normy, tj. § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., v posuzované věci nebyly naplněny, tj. že by její žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby netrpěla podstatnou vadou bránící pokračování v řízení, nebo že by dosud neuplynula lhůta, která jí byla k odstranění vad žádosti stanovena, popř. že by jí taková lhůta vůbec stanovena nebyla.
11. Z průběhu správního řízení, popsaného v odst. 7 rozsudku, je zřejmé, že žalobkyni byla k odstranění vad její žádosti, spočívajících v absenci stavebním zákonem vyžadovaných podkladů, které jsou dle § 86 odst. 2 a 3 stavebního zákona podmínkou *sine qua non* řízení o umístění stavby, stanovena lhůta původně 3 měsíců, která byla k žádosti žalobkyně posléze opakovaně stavebním úřadem prodlužována až na konečných více než 12 měsíců ode dne podání žádosti. Současně je zřejmé, že žalobkyni bylo stavebním úřadem srozumitelně sděleno, jaké podklady a proč má stavebnímu úřadu dodat, a že byla žalobkyně o následku nedoložení těchto podkladů poučena.
12. Lhůta poskytnutá stavebním úřadem žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti a doložení požadovaných dokladů tak byla více než dostatečná a násobně překročila lhůtu, která je stanovena pro rozhodnutí stavebního úřadu v územním řízení v § 87 odst. 4 stavebního zákona.
13. Dále krajský soud uvádí, že ačkoli stavební úřad v usnesení o zastavení řízení odkázal toliko na § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přiléhavě poukázal i na existenci zvláštního důvodu pro zastavení řízení dle § 88 stavebního zákona, který stanoví, že *stavební úřad územní řízení přeruší, kromě důvodů uvedených ve správním řádu, také v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a*

zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy, pokud se záměr dotýká veřejné dopravní a technické infrastruktury ve vlastnictví obce, nebo smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury, a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž pokud žadatel nepředloží požadované smlouvy ve stanovené lhůtě, stavební úřad územní řízení zastaví. V usnesení ze dne 29. 4. 2016 totiž stavební úřad právě na tento speciální důvod přerušení řízení o umístění stavby odkázal. Po marném uplynutí lhůty stanovené v tomto usnesení (tj. uplynutí lhůty bez předložení plánovací smlouvy) tak byl stavební úřad povinen řízení zastavit i dle § 88 stavebního zákona.

14. Krajský soud pro úplnost uvádí, že žalobkyně měla možnost navrhnout přerušení řízení dle § 64 odst. 2 s. ř., což neučinila. Krajský soud však současně uvádí, že § 64 odst. 2 s. ř. sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, dle Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017 – 45) však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán, neboť při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími v pokračování řízení a vydání rozhodnutí, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k odstranění nedostatků jeho žádosti. Pokud však v posuzované věci bylo zjevné, že žalobkyně není s to dodat nezbytné doklady pro absenci součinnosti třetí osoby, kterou nelze vynutit, nebylo by na místě případné žádosti o přerušení řízení vyhovět.
15. Stavebnímu úřadu lze nad rámec nutného odůvodnění (neboť tuto vadu žalobkyně v žalobě nenamítala) vytknout, že před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení nerozhodl samostatným usnesením o žádosti žalobkyně o další prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, nýbrž se s tímto požadavkem vypořádal pouze v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Podle § 39 odst. 2 s. ř. *lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit*. Za přiměřené prodloužení lhůty je však nutno považovat takové prodloužení, od něhož lze spravedlivě očekávat, že úkon, který nebylo možno účastníkem řízení vykonat ve lhůtě stanovené mu správním orgánem podle odstavce 1, bude úspěšně vykonán později. Taková situace však v posuzované věci nepanovala, neboť z listin, které doložila žalobkyně ke svým podáním, vyplývalo, že město Hranice nehodlá v dohledné době (pokud vůbec) s žalobkyní smlouvy nezbytné k realizaci jejího záměru uzavřít. Uvedené pochybení by tak nemohlo mít na zákonnost rozhodnutí žádný vliv.
16. Z uvedených skutečností vyplývá, že stavební úřad postupoval zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. jakož i § 88 stavebního zákona, když předmětné územní řízení zastavil. S žalovaným lze plně souhlasit, že zastavení řízení z uvedeného důvodu nepředstavuje překážku *rei administratae* a žalobkyně bude oprávněna podat žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby opětovně. V postupu správních orgánů, který byl souladným se zákonem, nelze shledat přepjatý formalismus. Nepřiměřeně dlouhé vedení řízení o umístění stavby může bezpochyby zasahovat do práv třetích osob, neboť stavební úřad je při své činnosti povinen prověřovat věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, a tudíž vedení řízení o umístění rozsáhlého záměru nutně ovlivňuje rozhodování stavebního úřadu o umístění dalších staveb v území.
17. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně vytýkala ve shora uvedených žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. června 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu